

ВСЪКИ БРОЙ 6 СТРАНИЦИ! Съ бесплатно приложение брошура отъ чудесния романъ на Карлъ Май „Керванътъ на робитѣ“. Илюстрираниятъ романъ „Джимъ Джунглата“ продължава!

ПЪЖТЕКА

СЕДМИЧЕНЪ ВЕСТНИКЪ ЗА ДЕЦА И ЮНОШИ

ГОДИНА IV	ГОДИШЕНЪ АБОНАМЕНТЪ . 60 ЛВ. ЗА ПОЛОВИНЪ ГОДИНА . 30 ЛВ. ЗА ЧУЖБИНА . 80 ЛВ. ТДЪЛЕНЪ БРОЙ 2 ЛВ.	Одобрень и препоръчанъ отъ Министерството на Народното Просвѣщение съ № 19263 отъ 16 юний 1933 г. РЕДАКТОРЪ: ПЕТКО СТОЯНОВЪ	РЕДАКЦИЯ И АДМИНИСТРАЦИЯ ЦАРИЦА ИОАННА № 18 Пощ. чекова смѣтка № 1328	БРОЙ 2
---------------------	--	---	---	------------------

Отмъщението на страуситѣ

Разказъ отъ Френсисъ Грибелъ

Мисионерското общество се нагърби съ благородната мисълъ да изпрати на своя смѣтка четирима червенокожи индийци въ Оксфордъ съ целъ да попълни образоването имъ. Като чу за тѣхното пристигане величествениятъ ректоръ на колежа цѣлъ засия отъ благосклонностъ.

— Това е отлично! — каза той на секретаря на обществото, — нашиятъ Оксфордъ е способенъ да прибира представители отъ всички народности: японци, сямци, индуси; и нашето влияние въ най-кратко вре слага на всички отпечатъка на цивилизацията. Никакъ не се съмнявамъ, че вашитѣ питомци, съръ, тѣзи . . . какъ се казваха?

— Апахи, — подсказа секретарьтъ.
— Е, да, е, да . . . не се съмнявамъ, че тѣ скоро ще се поддадатъ на нашето благоприятно влияние.

— Наистина, много късно ги взехме при себе си, — забеляза секретарьтъ. — Тѣ сж синове на убити при бунта въ Ново Мексико; и знаете ли, трѣбва да ви кажа, че тѣ изглежда, като че ли въ детинство . . . какъ да кажа . . . е, снимали сж скалпове, или нѣщо подобно. . .

Но даже това заявление не наруши олимпийското спокойствие на ректора.

— Е, тукъ тѣ нѣма да правятъ нищо подобно! Скоро ще разбератъ, че такива работи не се съгласуватъ съ академичнитѣ правила и въобще съ нравитѣ на нашето културно общество. А какъ се наричатъ вашитѣ приятели?

— Ние промѣнихме имената имъ, — обясни секретарьтъ. — Струваше ни се, че оѣма да ви харесатъ имена, като напри-мѣръ Горски Орелъ или Коженъ Чорапъ.

— Наистина, това сж много не-обикновени за Оксфордъ имена.

— Така напомнимъ и ние, — продължаваше секретарьтъ, — защото сега тѣ носятъ имената на известни американци. Ние, така да се каже, имъ даваме образци, къмъ които тѣ трѣбва да се стремятъ. Ако обичате, ще ви ги представя.

Той доведе червенокожитѣ отъ чакалнията и ги представи на ректора.

— М-ръ Христофоръ Колумбъ, м-ръ Вениаминъ Франклинъ, м-ръ Георгъ Вашингтонъ, м-ръ Авраамъ Линколнъ, — казва-ше той, посочвайки ту единъ ту другъ отъ апахитѣ.

Предъ ректора седѣха чети-

ри високи момчета съ медно-червени лица и ржце. Тѣ бѣха красиви, въпрѣки много дъл-гитѣ си коси и дрехи, които изглежда бѣха купени готови. Ректорьтъ, както подобаше, имъ подаде крайчето на прѣ-ститѣ си, и даде по единъ съ-ветъ на всѣки, отъ какъвто той особено се нуждаеше.

Червенокожитѣ си излѣзоха. Секретарьтъ още веднажъ имъ повтори наставленията на рек-тора, а сетне предостави на бившитѣ потомци на мисионе-ритѣ да привикватъ къмъ но-вия животъ.

Съ твърдостъта, свойствена на тѣхното племе, апахитѣ ре-шиха да се подчинятъ на стран-

нитѣ изисквания отъ тѣхъ. Тѣ водѣха спокоенъ, уединенъ жи-вотъ, странейки отъ шумнитѣ забави на бледнолицитѣ си другари.

Разбира се, скоро апахитѣ получиха прѣкоръ, и цѣлия ко-лежъ започна да ги нарича: „страуситѣ на прерията“.

За тѣхъ казваха, страу-ситѣ сж буйни момчета, но ако се държимъ съ тѣхъ, както трѣбва, добри сж. И другаритѣ на червенокожитѣ не се лѣ-жеха. За нещастие, въ Окс-фордъ имаше единъ човѣкъ, който не съумѣ да се разбере съ тѣхъ, а именно, — глав-ниятъ инспекторъ на колежа, м-ръ Симпкинъ.

Тѣ често се спречкваха съ него, но най-главното стана за-ради заплащане на закуската.

— Нима оксфордскитѣ вож-дове сж толкова бедни, че про-сятъ подарѣци отъ индийцитѣ? — попитаха страуситѣ съ уни-щожаваща подигравка и този пѣтъ м-ръ Симпкинъ кипна.

— Стига, стига, момчета, пре-калявате! Ще се оплача отъ васъ, на педагогическия съветъ. И въ края на краищата, ще ви изключатъ.

Очитѣ на страуситѣ плам-наха.

Пѣкъ и другаритѣ имъ ги дразнѣха:

— Симпкинъ иска да при-свои паритѣ ви, — казваше единъ

— Вижте, не оставяйте така тази ра-бота, страуси, — подсказваше другъ. — Заведете го въ нѣкой скрито жгълче, и се разправете съ него както трѣбва, по ин-дийски!

— Скалпирайте го, шепнѣше трети.

Разбира се, момчетата, които се шегу-ваха съ страуситѣ, не предполагаша, че тѣ ще се отнесатъ сериозно къмъ съветитѣ имъ.

Когато студентитѣ си разотидоха за ваканцията, и червенокожитѣ останаха поч-ти съвсемъ сами въ празното здание, тѣ решиха да си отмъстятъ на Симпкинъ. Страу-ситѣ искаха да постѣпятъ съ него така, както тѣхнитѣ бащи биха постѣпили съ враговетѣ си.

Тѣ нашариха лицата си, наметнаха си индийскитѣ плашове, украсиха главитѣ си съ пера и накачиха по себе си томагавки и ножове. Въ такъвъ видъ страуситѣ слѣ-зоха по стѣлбитѣ и блѣснаха очудения вратаръ, който искаше да ги спре. Планътъ имъ бѣше да се промѣкнатъ въ градинката на Симпкинъ, понеже тамъ бѣше най-уеди-нено мѣсто. Сврачаваше се. Тѣ прескочиха оградата. Симпкинъ седѣше на една пейка и пушеше.

— Вау! — изрѣваха всички и се спус-наха къмъ нещастния инспекторъ.

— Тукъ е забранено да се влиза, го-спода. Градината не е за публика, започна той, но като видѣ, че тѣ не се спиратъ, реши че предпазливостъта е украшение на всѣки добродѣтелъ и хукне къмъ кѣщи. Уви! Колумбъ дигна ржце, болото изсвири и теж-китѣ топки накараха въжето да се обвие около краката на главния инспекторъ. Той падна.

— Вигинсъ, Вигинсъ, — викаше Симп-кинъ на вратата, — помогнете!

Но Вигинсъ седѣше въ стаичката си и нищо не чуваше. Силнитѣ бронзови ржце

бързо вдигнаха м-ръ Симпкинъ и го понесоха къмъ дъното на градината. Чакъ сега той видѣ кой го бѣше нападналъ. Като ги позна по гласоветѣ, той вед-нага заговори съ увещающъ тонъ:

— Стига, стига, шегата си е шегата, но всичко има граница. Предупреждавамъ ви, че коле-жа ще се отнесе къмъ това много строго.

Никой не отговаряше на Симп-кинъ.

М-ръ Колумбъ, — започна той, но сетне, забъркаиъ отъ страхъ, извика: — м-ръ Страусъ, нѣма да позволя да ме оскър-бавате, страуси! Нѣма да ви простя това! Бждете внима-телни, ще ме ударите! — за-почваше той вече да крѣщи. — Веднага ме пустнете! Оста-вете ме, м-ръ страусъ! . . . Не сме свикнали съ такива работи въ Оксфордъ! Скапо ще за-платите за това оскърбление.

Но апахитѣ, като привър-заха Симпкинъ за едно дърво, започнаха да го заплашватъ по индийски:

(Следва на 3-та стр.)

КУПОНЪ № 21

Настоящия купонъ заедно съ купонитѣ №-ра 22, 23, 24, 25, 26, 27, 28, 29 и 30 ви дава право да участвате въ раздаването на 40 подарѣци отъ специалния ма-газинъ за пощенски марки на Д. Гошевъ, ул. „Сердика“ 1 — София.

Срещу сумата 16 лв. (въ про-винцията и срещу неуплатенъ по-щенски марки), изпратени на Д. Гошевъ, ул. „Сердика 1 — Со-фия, ще получите 100 разни мар-ки отъ Германия.

